

efterretninger, taknemlig for ydet hjælp. I denne forbindelse må jeg særlig fremhæve overlærer AVNSØES betydelige indsats ved samtlige mærkninger af måger på ynglepladserne omkring Nakskov Fjord.

SUMMARY IN ENGLISH

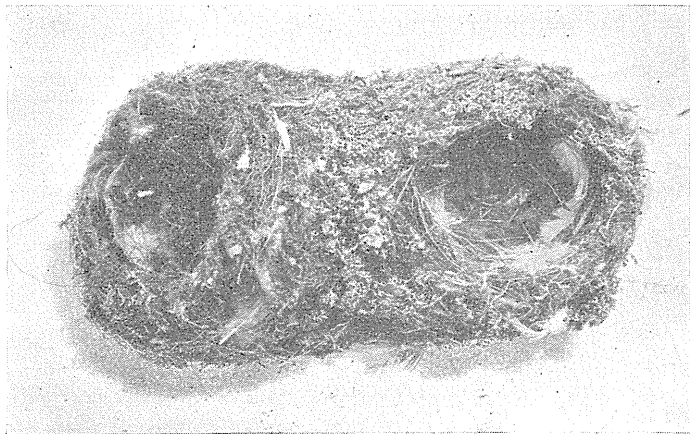
The Migration of Danish Common Gulls (*Larus canus* L.).

From 1921 to 1923 3600 Common Gulls (*L. canus*) were ringed (number and localities in tabel 1). It is noteworthy that the last ten recoveries, except one, all of them 11 to 16 years old, are from Denmark, frequently from the vicinity of their bird place. 204 or 5.66% are recovered, cf. table 2. Localities of recoveries are given in the chief map (fig. 1), the movements in each month in fig. 2. As compared with a paper in Dansk Ornith. Foren. Tidsskr. 18, 1924, p. 113—136 on the migration of the Black-headed Gull (*Larus ridibundus* L.) it looks as if the Common Gull does not straggle as far about as the Black-headed Gull. The southern limit is near the mouth of the Garonne, while the majority remain along the coasts of the Channel.

MINDRE MEDDELELSER

Sammenbyggede reder af Bogfinke (*Fringilla coelebs* (L.))

En dag i sommeren 1950 fik jeg af en dreng et par mærkelige reder, som hans far havde fundet henslængt på en gårdsplads i Grarup ved Brande. Det var to sammenbyggede reder

Reder af Bogfinke (*Fringilla coelebs*) sammenbyggede.

af Bogfinke (*Fringilla coelebs*). Hver for sig adskilte de sig ikke fra almindelige bogfinkereder, men de var sammenbygget, så der kun var en svag indsnævring på midten mellem dem. Der var flere rodtrevler i den ene end i den anden. På den anden var der mere lav anbragt, og den var tilsyneladende bygget noget hen over og under den første. I øvrigt så de ud til at være lige gamle, idet materialet var ret nyt i dem begge. Det kunne se ud, som der havde været æg i begge rum, men ikke unger. De sammenbyggede reders samlede største længde var 17,5 cm, største brede 10,5 cm, største tykkelse 6,0 cm. Gennemsnitlig redeskåldiameter ved kanten 5,0 cm, dybde 3,7 cm, afstand mellem redeskålene 6,0 cm.

Den mest rimelige forklaring på redernes opståend synes at være, at den ene rede er bygget først og derefter forladt, hvorefter en anden fugl har bygget sin rede ind ved siden af.

H. CHRISTENSEN.

Topmejse (*Parus cristatus mitratus* Br.) fundet ynglende i egerneider.

Medens det almindelige er, at Topmejsen (*Parus cristatus*) bygger rede i træhuller (mest i stubbe) og selv udhugger redehullet, har jeg 2 gange fundet den ynglende i forladte reder af Egern (*Sciurus vulgaris* L.).

Den første gang var i Aulum, i Kronborg plantage (13 km SØ for Holstebro). Her fandt jeg reden, der var bygget i en hvidgran ca. 4,5 m over jorden, med æg den 26. april 1944, og den 14. maj ringmærkede jeg 5 unger i den. Anden gang var i Måbjerg, i Åbjerggård plantage (4 km VNV for Holstebro), hvor reden var bygget i en ung rødgran 1,5 m over jorden. Den indeholdt æg (vistnok 6) den 30. april 1950; men den 7. maj var reden desværre plyndret — måske af dens egentlige ejer.

Begge gange havde Topmejsen udført egernreden meduld og hår, sådan som den også udfører sin rede, når den bygges i træhuller, og således fået en særdeles lun bolig.

ERNST TORP PEDERSEN.

Usædvanlig tidlig forekomst af Engsnarre (*Crex crex* (L.)).

En forbavsende tidlig forekomst af Engsnarre (*Crex crex*) oplevede jeg d. 5. marts 1950 sammen med H. MØLLER, Sønder-

borg, blot tre dage efter en kortvarig vinterperiode. Aftenen var forårsagtig, lun og stille. Fra en lavtliggende eng i kupe-ret terræen ved Ullerupmark, Sundeved, hørtes i skumringen 3, måske 4 Engsnarrer snerrende ivrigt og vedvarende. MØLLER, der trængte sig ind på fuglene, havde held til at se en af disse i ilsomt løb fortabe sig i tusmørket. D. 12. marts var jeg atter på stedet for om muligt at høre fuglene igen, hvad dog ikke lykkedes; vejret var koldt og blæsende, til tider med haglbyger. Efter hvad der er angivet i håndbøgerne, kommer Engsnarren først her til landet i maj måned. Det samme skal iflg. NIETHAMMER (Handb. d. deutsch. Vogelk. 3, 1942, p. 466) være tilfældet for Tysklands vedkommende, men kan dog næppe være helt korrekt, da arten iflg. GÄTKE (Vogelwarte Helgoland, 1895, p. 513) allerede sidst i forrige århundrede op-trådte på forårstrækket på Helgoland fra midt i april til sidst i maj. GÄTKE påpeger iøvrigt i denne forbindelse, at artens træk tydeligvis er betinget af varmt vejr, og at fuglen på dage med smukt, stille og varmt vejr var almindelig at træffe på Helgoland. Det må derfor vist være nærliggende at se den tidlige forekomst fra Sundeved i sammenhæng med vejrforholdene. Iflg. METEOROLOGISK INSTITUT (Månedsoversigt over Vejrforholdene. 1950, p. 1, 13 og 25) lå gennemsnitstemperaturen for februar og marts i 1950 henholdsvis 1,7^o og 2,5^o C. over normalen, men for januar 0,3^o C. under normalen landet som helhed. Den høje gennemsnitstemperatur i februar og marts må ses som en følge af vindforholdene for disse måneder, hvorom bl. a. hedder (p. 25): "For første gang siden sidste sommer har nu 2 måneder efter hinanden haft samme fremherskende vindretning, nemlig SW; —". I februar udgjorde vindene omkring SW 61 % af samtlige (p. 13). Uden iøvrigt at præcisere de sydvestlige vindes indflydelse på de såkaldte vejrfulge nærmere skal fremdrages følgende citat af SALOMONSEN (Fugletrækket over Danmark, 1938, p. 78): "Hos en række europæiske vejrfulge synes trækdriften at udløses om foråret ved tilstedeværelsen af varme fra SV kommende luftstrømme."

Næste gang, jeg hørte Engsnarren i 1950, var på Als d. 23. april, da mindst 3 fugle snerrede ved Almsted før solnedgang og 2 i tusmørket ved Spang nor. Sidstnævnte sted hørte MØLLER atter 3 fugle om aftenen d. 25. april, efter at denne

forinden ved god belysning havde set 2 sammen her. Aftenen d. 30. april var jeg sammen med MØLLER ved Spang nor for at høre arten igen, men denne bemærkedes overhovedet ikke mere her. Det er vel sandsynligt, at der var tale om gennemrejsende fugle, da jeg ellers ikke nogensinde har hørt arten her, selv om jeg ret ofte er kommet forbi stedet om aftenen. Også i 1949 hørte jeg arten i april på Als, således 3 fugle snerrende om aftenen d. 24. i skumringen ved Østerholm. Iøvrigt må Engsnarren siges at være en ret almindeligt forekommende fugl på Als, Sundeved og det tilstødende midtland, ikke blot, som det kunne fremgå af ovenstående, om foråret, men også i yngletiden.

OLAF BEHREND'S.

Den Korttåede Træløber (*Certhia b. brachydactyla* (Brehm)) på Als og Sundeved.

Om denne art skal fremføres nogle notater, som undertegnede lejlighedsvis har kunnet gøre på Als og Sundeved:

7. 4. 1939 1 menes hørt, Nørreskov. 30. 4. 1939 1 menes hørt, Arnkil skov. 14. 5. 1939 1 syngende på kraft i en egebestand i Hønsnap skov (første sikre fugl). 6. 4. 1941 1 hørt og set, Arnkil skov. 12. 4. 1942 1 hørt og set, Lambjerg Indtægt. 11. 6. 1946 viste B. PALM mig arten i Gråsten Dyrehave, hvor der i en egebestand ved Slotssøen blev hørt 1 à 2 fugle, om ikke flere. 12. 6. 1946 hørte B. PALM og undertegnede arten et sted i Augustenborg park. 16. 6. 1946 hørtes arten tre steder i Augustenborg park på "D. O. F."s ekskursion (jfr. D. O. F. T. 41, 1947, p. XIX). 22. 6. 1946 i Lambjerg Indtægt iagttog B. PALM og undertegnede et par Korttåede Træløbere i færd med at made unger i reden. Denne var anbragt ca. 3 m til vejrs bag en barkflis i en tyk, udgået gren af en gammel eg. Begge fuglene madede, og så vidt kunne ses bestod føden bl. a. af mindre natsværmere el. lign. samt en lille, grøn larve. Af og til fløj fuglene bort fra reden med ekskrementer i næbbet. D. 24. 6. var reden forladt; men 2—3 fugle sås kort tid sammen i nærheden. 30. 6. 1946 1 hørt i Sønderskoven. 12. 10. 1946 1 sammen med mejser i et levende hegn mellem Sønderskoven og Sønderborg; den sang i nogen tid, hvorved den gjorde sig bemærket (strejfende på åbent land godt 1 km fra nærmeste tilholdssted). 26. 5. 1947 hørt arten et par gange nær redestedet fra i fjor i Lambjerg Ind-

tægt. 8. 6. 1947 1 hørt i Augustenborg park. 27. 3. 1948 haft to par for øje i Augustenborg park sammen med ERIK HANSEN. 18. 4. hørt 1 do., samt set og hørt 1 do. igen d. 2. 5. 48 sammen med læge IB WENG. 23. 5. 1948 hørt 1 i Gråsten slotspark. 12. 3. 1950 set 1 på meget nært hold, Skodsbøl skov. 19. 3. 1950 i Havnbjerg skov først hørt 1, derpå set 3—4, der forfulgte hinanden; herved satte de to sig et øjeblik på en lodret kvist nær jorden. Det kunne se ud, som om pardannelsen var i gang. 11. 4. 1950 1 fouragerende i Bøffelkobbøl skov, samt set 1 i Pulverbækskoven sammen med stud. mag. H. MEESENBURG. 7. 5. 1950: Sammen med ingeniør IB HVIDBERG og frue samt JØRGEN MOESTRUP iagttaget Korttået Træløber i færd med at bygge rede bag en barkflis 8—10 m oppe i en gammel eg i Blommeskobbel. I tiden kl. 12—13,30 indfandt der sig med få minutters mellemrum en fugl med redemateriale (en pind el. lign.) og smuttede ned bag barkflisen. Et par gange sås begge fuglene ved barkflisen, men den ene forsvandt altid ret hurtigt bag denne. 14. 5. 1950: Sammen med H. KOCK og H. MØLLER haft en syngende fugl for øje i Gråsten Dyrehave på samme sted, hvor PALM viste mig arten i 1946. Den daværende egebestand er iøvrigt nu hugget stærkt tilbage til fordel for bebyggelse. Her blev atter set en fugl d. 19. 5. af ERIK HANSEN og læge O. SCHELDE, der samme dag desuden så et par i Madeskoven. 1. 6. 1950 hørtes 1 i Gråsten Dyrehave sammen med H. KOCK og højskoleforstander TERKELSEN. 4. 6. 1950: På en ekskursion med "NATURHIST. FOR. f. SØNDERJYLLAND" hørtes arten et sted i Lambjerg Indtægt og to steder i Sønderskoven, hvoraf det ene ca. samme sted som 30. 6. 1946. 11. 6. 1950: Sammen med H. KOCK tilsås reden af 7. 5. i Blommeskobbel. Denne var nu delvis synlig og ragede ud forneden ved barkflisen. I tiden kl. 15,25—15,50 kom med mellemrum af $\frac{1}{2}$ —5 minutter en fugl krybende op ad stammen til reden med føde (bl. a. myggelignende insekter) og forsvandt bag barkflisen. Et par gange kunne ungerne hvislen høres under madningen, der gennemsnitlig varede 6—8 sekunder. En gang sås fuglen flyve fra reden med en ekskrementbylt i næbbet.

(Samtlige nævnte personer er medlemmer af D.O.F.).

Ovenstående notater, der for en stor del skriver sig på tilfældige iagttagelser, skal ikke tages som et fuldgyldigt udtryk for artens hyppighed i den omhandlede egn. Ved en nærmere

gennemgang af skovene med henblik på denne art vil således muligvis kunne opnås bedre resultater. Tilvæksten af notater resp. lokaliteter i 1950 hænger i nogen grad sammen med arten af udvist ornithologisk virksomhed (skovture). På den anden side er det dog meget nærliggende, at fuglen sandsynligvis er i tiltagen. Med den rel. talstærke optræden d. 19. 3. 1950 i Havnbjerg skov, der er den nordligste skov på Als, må arten nu vist anses som værende udbredt over hele Als. Da det måske var at vente, at arten med tiden vil brede sig til andre egne af landet, skal her gives et par vink med hensyn til adskillelsen af de to træløberarter. Det bedste kendetegn foruden sangen er oversidens farve. Denne er hos Træløberen (*Certhia familiaris macrodactyla* (Brehm)) ca. tobaksbrun; hos den Korttåede Træløber er den derimod nærmere musegrå. Den kortere bagtå hos sidstnævnte art er som kendetegn i det fri praktisk uden værdi, hvorfor man ikke bør spilde tiden med at lede efter denne. Under forudsætning af, at belysningen er særdeles god, og at man har fuglen på nært hold, kan undersidens farve derimod afgive et brugbart kendetegn. Hos Træløberen er undersiden således næsten renhvid, hvorimod denne hos den Korttåede Træløber går mere over i det smudsiggrå. Sangen hos den Korttåede Træløber er kraftigere og kortere end hos Træløberen. Den er taktfast og lyder omtrent som "ti ti tirroit" af blot ca. 2 sekunders varighed. Sangen minder iøvrigt i klangfarve og tonehøjde meget om Brunellen, men er noget svagere. Det hænder undertiden, at man forbigående hører den Korttåede Træløber mere eller mindre velignende efterligne Træløberens sang. Lokkestemmen er fyldigere end Træløberens; den lyder som et gentaget, højt "ti" eller "tit". En fin, mejseagtig lyd lader arten også høre. Til sidst skal fremhæves, at den Korttåede Træløber efter mine erfaringer er stærkt knyttet til egetræer. Træløberen synes ikke at være nær så udpræget i den henseende og træffes modsat denne tilmed ret ofte i grantræer samt også relativt hyppigere i bøg. Forholdet hænger måske sammen med forskelligheden i næbbygningen hos de to arter, idet det længere og i spidsen mere nedadkrummede næb hos Den Korttåede Træløber vel må formodes at være bedre egnet for stærkt furet og ujævn bark, som jo i udpræget grad på egetræet.